

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jacobi Alvarez de Paz Opera

De Exterminatione Mali, Et Promotione boni - Libri quinque

Álvarez de Paz, Jacobo

Lvgdvni, 1613

Primus gradus Obedientiæ, voto se Prælati subijcere. Cap. 5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77843)

Apo. 3. 20.

Esai. 55. 11.

Ioan. 4.

Mar. 3.

Bonaue't. de gra. viuent. c. 2.

creuisse corpulentiam, quia verbo opus accessit, vt pote refectum quibusdam fructibus obedientie, iustitiae frugibus: Inde est quod in Apocalypsi loquitur: Ecce sto ad ostium & pulso: si quis audierit vocem meam, & aperuerit mihi ianuam, introibo ad illum, & cenabo cum eo, & ipse mecum.] Videtur approbari hic sensus, & apud Prophetam sententia Domini, vbi dicit quod [verbum suum non reuertetur ad eum vacuum, sed prosperabitur,] & faciet [ad quae misit illud.] Non reuertetur, inquit, ad me vacuum vel ieiunum, sed quasi prospere in omnibus agens, saturabitur bonis actibus eorum, qui dilectione acquiescent illi. Denique vsu loquendi sermo impletus tunc dicitur, cum fuerit mancipatus effectui, quod videlicet tandiu inanis, & macer, & quodam modo famelicus sit, donec opere compleatur. Sed audi ipsum quo se dicat cibo ali: Meus, inquit, cibis est, vt faciam voluntatem Patris mei.] Verbum Verbi est aperte indicantis esse suum cibum factum bonum, si tamen inuenierit illud inter lilia, hoc est, inter virtutes.] Obedientia quoque, quod magis est, iustus, Christi frater & foror, & mater efficitur. Nam & verbum est Domini: Quicumque fecerit voluntatem Patris mei qui in caelis est, ipse meus frater, & foror, & mater est.] Frater, quia fideliter a Domino amatur; foror, quia tenerime diligitur; mater, quoniam obedientis exemplo in animas fratrum Christi imitatio transfunditur. Obedientia nos per perseverantiam solidat. Quare Simon, id est, obediens, postea Petrus dicitur, quia vnusquisque per obedientiam quasi in omni virtute solidatur. Obedientia demum, vt Bonauentura ait, est schola Saluatoris, & nobile genus martyrij, & palma triumphalis, & scala paradisi, naus ad caelum transiens, clausis caelum aperiens. Est summa in merito, vicina Deo, & proxima caelo. Est schola Saluatoris, quia ipse obedientiam docuit in mundum veniens, in mundo manens, & de mundo transiens. Est nobile martyrij genus, cum caput hominis amputet, aut actionum eius, id est, propriam voluntatem. Est palma, quia de hostibus victoriam reportat. Est scala paradisi, nam per gradus eius, quos statim numerabimus, iustus in caelum ascendit. Est naus, quia sicut qui est in nauis semper ad motum eius procedit, & semper ipse quiescit: sic qui est in nauis obedientie, semper proficit dormiendo, vigilando, comedendo, abstinendo, ambulando, quiescendo, quia instar nauis non mouetur motu proprio, sed alieno. Est clausis paradisi, quem inobedientia Adam clausit, & obedientia Saluatoris aperuit. Est summa in merito, cum omnia merita nostra contineat; est vicina Deo, cum Christo Filio eius nos similes faciat; est proxima caelo, cum perfectionem, qua in caelum ascendimus, comprehendat. Ex his aliquatenus obedientie dignitas elucet, cuius nunc gradus assignabimus, vt per eos ad caelestem patriam peruenire conemur.

Primus Gradus Obedientie, Voto se Prelato subicere.

CAPVT V.

Ignatius epist. obediens.

DE ATVS Pater noster IGNATIUS in aurea illa epistola, quam de virtute obedientie conscripsit, tres gradus eius nos docuit, quibus omnis obedientie perfectio continetur. Pri-

A mus, quo religiosus sibi iniuncta, opere exequitur: secundus, quo cum his quae praelatus vult, voluntate concordat: tertius, quo proprium iudicium superioris iudicio submittit. Sanctus Bonauentura aliter hos gradus enumerat, & in quinque ternarios amplitudinem obedientie distribuit. Sed visum est nobis doctrinam tantorum Patrum minutatim partiri, & septem gradibus distinctam, vt melius intelligatur, legentibus ministrare. Primus itaque obedientie religiosae gradus est, velle obedire, & ad vitam ex praescripto alicuius praelati faciendam in religione approbata, se voto constringere. Quem gradum omnes religiosi professi habent, & ad eum tyrones tendunt, nec dum ad professionem admissi. His autem aliqua dicenda sunt, quibus alacriter hunc in finem gradum ascendant, & obedientiae votum emittant. Ac illud primum sit, inobedientiam causam nostrae mortis & calamitatis extitisse. Quia enim primus patens generis humani Deo non obeduit, ideo & sibi & nobis posteris suis mortem mercatus est, dicente Domino: In quocumque die comederis ex eo,] nimirum ex ligno tibi vetito, [morte morieris.] Vnde Ambrosius: Nisi fallor, mortis causa inobedientia fuit, & ideo homo ipse sibi mortis est causa, non habens Deum suae mortis authorem. Neque enim si medicus praescripserit aegrotanti a quibus videatur cauendum, atque ille ab interdicitis non putauerit abstinendum, causa ei mortis est medicus, sed vtique ipse sibi mortis reus est propriae. Itaque Deus quasi bonus medicus prohibuit ne Adam nocitura gustaret.] Si ergo per inobedientiam mors intrauit in mundum, nos qui mortem fugimus, & vitam aeternam querimus, merito obedientiam amplectimur, & ne eam deserat nostra voluntas, vinculo voti subiectioni tanquam firmae columnae ligamur. Est namque homo folio leuior & qualibet palea instabilior, votum autem pro onere illi est, quo naturali inconstantia minime rapiatur, nec iterum inobedientiae mancipetur, & qui seipsum regens, & proprium iudicium & voluntatem sequens, gratiam perdidit, & a paradiso exulauit, merito a se ipso tanquam ab stulto rectore discedit, & alteri, qui nomine Dei ipsum regat, seipsum committit, & iudicium ac voluntatem praelati, suis definitionibus ac desiderijs anteponit. Sic iam incipit diuinam vltionem euadere. Nam Deus non solum in futuro saeculo aeterna poena punit peccatores, sed etiam in hac vita permissione vt suas expleat voluntates sine vlla ambiguitate castigat. Quod sanctus David faretur, dicens in persona Domini: [& dimisi eos secundum desideria cordis eorum, ibunt in adinventionibus suis.] Ibunt, inquam, post voluntates & consilia sua, quae cum sint Dei mandatis contraria, non possunt illos nisi in mortem adducere.

Engens malum est propria voluntas, quae non solum morti primum parentem addixit, sed nos quoque singulis diebus perdit, aut in discrimen cadendi constituit. Hanc qui saluari vult, omnino detestatur, sciens quia per eam non in aliud quam in perditionem itur. Quod optime agnoscens beata Collecta, virgo illuminatissima, haec semel ad suas forores, quibus abbatissa praerat, dixit. Non credo aliam viam fore latiore, nec quae facilius ducat in aeternam damnationem, quam sit propria voluntas: nec aliquam ex opposito breuiorem ad vitam sempiternam, quam sponte renuntiare illi.] Quoties hac belua immanis (sic propriam voluntatem voco) nos vulnerauit? quoties nos a gratia excidit, & a Deo separati fecit? quoties in discrimen amittenda aeternae salutis adduxit? Haec est illa herba mortifera, secundum Anselmum, quam patres nostri contra

Bonaue't. de grad. viuent. c. 2.

Genes. 2. 17. Ambros. li. de paradi. c. 7.

Psal. 80. 13.

In eius viam. c. 7.

Anselm. ib. de simit. c. 38.

præceptum Domini comederunt, & ex ea primum leprosi facti, & post modum secundum quod eis Dominus fuerat comminatus, mortui sunt. Hanc autem nos comedemus, hanc sine metu vniuersis nostris operibus adiungemus; ut cum parentibus nostris non solum morte corporis, sed etiam morte animæ pereamus? Quid stultius aut perniciosius potest excogitari? Hac est terra inculta & sentibus plena, de qua scriptum est per mysterium: [Spinæ & tribulos germinabit tibi:] Quam noxiam erit, & inutile in ea semen laborum iacere, in qua non poterit ad vitam germinare! Istam igitur belluam obedientia domat; ab hac herba vim occidendi, scilicet proprietatem, tollit, hanc terram à prauis desiderijs purgat, & in terram fructiferam cultamque conuertit. Votum autem ipsam obedientiam firmat, & constantem ac stabilem reddit. Nam si tantum obedio, quia volo obedire, hoc labile est, & cras non obediám, quia voluntatem mutauí, & meum placitum alterius imperio prætuli. At si ex voto necessitas obediendi mihi incumbit, hoc, quia licetè retro ire non possum, stabile est. Estque felix quædam necessitas, quæ compellit ad meliora, quæ ita ligat, ut libertatem homine dignam non auferat, sed meritum merito adiciat. Ita ligat, ut à nexibus inextricabilibus propriæ voluntatis expediat, & in magna libertate constituat. Ita ligat, ut homo se ad malum ligatum sentiat, at ad omne bonum adiutum aduertat. Ideo enim votum obedientiæ nuncupamus, ut voluntatem Dei per nostrum prælarum expositam facientes, in eo quod bonum est & sanctum, solidemur.

Quid homini in mentem venit, cum vitæ religiose se tradit, nisi quod statum mutat, & sæculum relinquit, ut Christum Saluatorem sequatur? Eius autem vita non aliud fuit quam perpetua quædam obedientia, adeo firma & stabilis, ut nulla ratione potuerit ab æterni patris voluntate separari. Denique calicem passionis naturaliter formidans, & ad occursum mortis miram in modum, secundum hominem extimescens, patrisque qui eum à morte potuit eripere, auxilium implorans, semper eius voluntatem vitæ propriæ præposuit. Non, inquit, mea voluntas, sed tua fiat. Tam magnum, inquam, est o pater, tuam facere voluntatem, cuiusque iussis obedire, ut potius eligam acerbissimè mori, quam vel in minimo tuis decretis contraire. Christum ergo sequetur, qui eius fuerit obedientiam imitatus. Quia ad hoc ipse obediuit, ut nos membra eius obedientiæ scientiam addisceremus.

Idque significant illa verba Pauli; Et quidem cum esset filius Dei, didicit ex his quæ passus est, obedientiam. Id est, ille qui omnia scit, & quem nihil omnino latet, didicit ex his quæ passus est, obedientiam in nobis; nosque quantum bonum sit obedientia, discere fecit. Hunc intellectum istius loci scripsit Bernardus. Et didicit, inquit, ex his quæ passus est, obedientiam; hoc est, obedientiam didicit in suo corpore ex his quæ passus est in capite. Nam illa mors, illa crux, opprobria, sputa, flagella, quæ omnia caput nostrum Christus pertransiit, quid aliud corpori eius, id est, nobis, quam præclara obedientiæ documeta fuerunt? Christus enim (ait Paulus) factus est obediens patri usque ad mortem, mortem autem crucis. Quæ necessitate? Respondet Apollolus Petrus: Christus passus est pro nobis, vobis relinquens exemplum, ut sequamini, inquit, vestigia eius. Id est, ut imitemini obedientiam eius. Ex his ergo quæ passus est, discimus quanta nos qui puri homines sumus, oporteat pro obedientia perpeti, pro qua is qui & Deus erat, non dubitauit mori.] Hanc obedientiam

discere incipimus, cum obedientiæ votum nuncupamus. Quid enim aliud est nos voto ad parendum adigere, nisi in proposito subiectionis stabiliri, & nostram mutabilitatem pollicitationis obligatione firmare? Ut sicut caput nostrum Christus nullo pacto valuit patris voluntate deserere, ita & nos nec ab ea discordare possumus si peccatum fugere, & si deles Deo esse voluerimus. Obedientiæ voto illud perfectè completur, quod in oratione Dominica ab ipso Domino postulamus: Fiat voluntas tua sicut in cælo & in terra.] Hanc petitionem sic interpretatur Augustinus: Obediatur præceptis tuis sicut ab Angelis, qui sunt in cælo; ita ab hominibus qui sunt in terra. Sed Angeli quomodo obediunt? Ita firmiter, ita stabiliter, ut à præcepto sibi imposto, siue à voluntate sibi domini declarata deuiare non possint. Nec propterea ex necessitate libertatem tollente obediunt, quia non est nisi imperfectio libertatis posse in malum inclinare. Requiritur ergo ut voluntas Dei ita in hominibus sicut in Angelis fiat, quod illi stabiliter obediunt, & aliqua ratione domini voluntatem præterire non valeant. Quæ firmitas licet aliunde dimanare soleat, tamen perfectè admodum à voto prouenit, quo quis se ad exequendam Dei voluntatem à prælato declaratam obstringit. Hoc voto ab illa maledictione liberamur, quæ dictum est in Isaiâ: Sciu enim quia durus es tu, & nervus ferreus ceruix tua, & frons tua area.] nam obedientia proteruitatem mentis tollit, & collum nostrum Dei & maiorum præceptis submittit. Quod merito hoc voto decoratum in anima religiosa à Christo laudatur. Collum, inquit, tuum sicut monilia.] Sic hunc locum exposuit Orig. Legit ille: [Ceruix tua speciosa facta est sicut redimicula.] & ait: Quæ prius præuaricationis inobediencia turpem fecerat, nunc obedientia fidei speciosam fecit & pulchram. Votum itaque obedientiæ instar monilis est, quod collo appenditur, illudque subigit, sed pectus ipsum exornat. Cor namque spirituales viri hoc monili mirum in modum ornatur, & fidele domino ac iustitia perfectum ostenditur. Illud autem mirabile est, quod obedientiæ votum oppositos & amabiles effectus collo nostro comunicat, nam illud mollificat & obdurat. Mollificat subiectione, qua animam Deo submittit, & obdurat fortitudine, qua imperata licetè difficilia sustinet. Nonne obedientia iugum est? Sed iugum & lorrum, ut ait Ecclesiasticus, curuant collum durum.] Nonne turris fortis est? Sed collum obedientis animæ comparatur turri; & in canticis legimus: sicut turris David collum tuum, quæ ædificata est cum propugnaculis.] & collum tuum sicut turris eburnea.] Est turris fortis atque munita, quæ expugnari non potest; & turris eburnea, quia ex obedientia mandatorum insignem acquirat puritatem. Et ecce vna obedientia voto suscepta quam magnorum sit causa bonorum; siquidem & nos pulchros & dociles facit & fortes. Pulchros, quia deformitatem transgressionis auferit, dociles, quia Deo morigeros reddit, fortes, quia vires ad exequendum quæ nobis fuerint iussa, præbet. Efficiamur profecto angelis similes, nam sicut illi stabiliter obediunt in cælo, ita & nos firmiter obediemus in terra.

Iam ergo qui serui Dei perfectè esse volumus, & ad vitam religiosam vocamur, si necdum fecimus, nos Deo per votum obedientiæ subdamus. Auris perforata in antiqua lege signum erat seruitutis. Nam in Exodo scriptum est: Si dixerit seruus, diligo dominum meum, & uxorem ac liberos, non egrediar liber, offeret cum Dominus dijs, & applicabitur ad ostium & postes, perforabitque aurem eius subula, & erit ei seruus in sæculum.] Hoc dictum altiori sensu religiosi viri est.

A discere incipimus, cum obedientiæ votum nuncupamus. Quid enim aliud est nos voto ad parendum adigere, nisi in proposito subiectionis stabiliri, & nostram mutabilitatem pollicitationis obligatione firmare? Ut sicut caput nostrum Christus nullo pacto valuit patris voluntate deserere, ita & nos nec ab ea discordare possumus si peccatum fugere, & si deles Deo esse voluerimus. Obedientiæ voto illud perfectè completur, quod in oratione Dominica ab ipso Domino postulamus: Fiat voluntas tua sicut in cælo & in terra.] Hanc petitionem sic interpretatur Augustinus: Obediatur præceptis tuis sicut ab Angelis, qui sunt in cælo; ita ab hominibus qui sunt in terra. Sed Angeli quomodo obediunt? Ita firmiter, ita stabiliter, ut à præcepto sibi imposto, siue à voluntate sibi domini declarata deuiare non possint. Nec propterea ex necessitate libertatem tollente obediunt, quia non est nisi imperfectio libertatis posse in malum inclinare. Requiritur ergo ut voluntas Dei ita in hominibus sicut in Angelis fiat, quod illi stabiliter obediunt, & aliqua ratione domini voluntatem præterire non valeant. Quæ firmitas licet aliunde dimanare soleat, tamen perfectè admodum à voto prouenit, quo quis se ad exequendam Dei voluntatem à prælato declaratam obstringit. Hoc voto ab illa maledictione liberamur, quæ dictum est in Isaiâ: Sciu enim quia durus es tu, & nervus ferreus ceruix tua, & frons tua area.] nam obedientia proteruitatem mentis tollit, & collum nostrum Dei & maiorum præceptis submittit. Quod merito hoc voto decoratum in anima religiosa à Christo laudatur. Collum, inquit, tuum sicut monilia.] Sic hunc locum exposuit Orig. Legit ille: [Ceruix tua speciosa facta est sicut redimicula.] & ait: Quæ prius præuaricationis inobediencia turpem fecerat, nunc obedientia fidei speciosam fecit & pulchram. Votum itaque obedientiæ instar monilis est, quod collo appenditur, illudque subigit, sed pectus ipsum exornat. Cor namque spirituales viri hoc monili mirum in modum ornatur, & fidele domino ac iustitia perfectum ostenditur. Illud autem mirabile est, quod obedientiæ votum oppositos & amabiles effectus collo nostro comunicat, nam illud mollificat & obdurat. Mollificat subiectione, qua animam Deo submittit, & obdurat fortitudine, qua imperata licetè difficilia sustinet. Nonne obedientia iugum est? Sed iugum & lorrum, ut ait Ecclesiasticus, curuant collum durum.] Nonne turris fortis est? Sed collum obedientis animæ comparatur turri; & in canticis legimus: sicut turris David collum tuum, quæ ædificata est cum propugnaculis.] & collum tuum sicut turris eburnea.] Est turris fortis atque munita, quæ expugnari non potest; & turris eburnea, quia ex obedientia mandatorum insignem acquirat puritatem. Et ecce vna obedientia voto suscepta quam magnorum sit causa bonorum; siquidem & nos pulchros & dociles facit & fortes. Pulchros, quia deformitatem transgressionis auferit, dociles, quia Deo morigeros reddit, fortes, quia vires ad exequendum quæ nobis fuerint iussa, præbet. Efficiamur profecto angelis similes, nam sicut illi stabiliter obediunt in cælo, ita & nos firmiter obediemus in terra.

B Iam ergo qui serui Dei perfectè esse volumus, & ad vitam religiosam vocamur, si necdum fecimus, nos Deo per votum obedientiæ subdamus. Auris perforata in antiqua lege signum erat seruitutis. Nam in Exodo scriptum est: Si dixerit seruus, diligo dominum meum, & uxorem ac liberos, non egrediar liber, offeret cum Dominus dijs, & applicabitur ad ostium & postes, perforabitque aurem eius subula, & erit ei seruus in sæculum.] Hoc dictum altiori sensu religiosi viri est.

C Iam ergo qui serui Dei perfectè esse volumus, & ad vitam religiosam vocamur, si necdum fecimus, nos Deo per votum obedientiæ subdamus. Auris perforata in antiqua lege signum erat seruitutis. Nam in Exodo scriptum est: Si dixerit seruus, diligo dominum meum, & uxorem ac liberos, non egrediar liber, offeret cum Dominus dijs, & applicabitur ad ostium & postes, perforabitque aurem eius subula, & erit ei seruus in sæculum.] Hoc dictum altiori sensu religiosi viri est.

D Iam ergo qui serui Dei perfectè esse volumus, & ad vitam religiosam vocamur, si necdum fecimus, nos Deo per votum obedientiæ subdamus. Auris perforata in antiqua lege signum erat seruitutis. Nam in Exodo scriptum est: Si dixerit seruus, diligo dominum meum, & uxorem ac liberos, non egrediar liber, offeret cum Dominus dijs, & applicabitur ad ostium & postes, perforabitque aurem eius subula, & erit ei seruus in sæculum.] Hoc dictum altiori sensu religiosi viri est.

E Iam ergo qui serui Dei perfectè esse volumus, & ad vitam religiosam vocamur, si necdum fecimus, nos Deo per votum obedientiæ subdamus. Auris perforata in antiqua lege signum erat seruitutis. Nam in Exodo scriptum est: Si dixerit seruus, diligo dominum meum, & uxorem ac liberos, non egrediar liber, offeret cum Dominus dijs, & applicabitur ad ostium & postes, perforabitque aurem eius subula, & erit ei seruus in sæculum.] Hoc dictum altiori sensu religiosi viri est.

Matth. 6. 10. Aug. lib. 1. de serm. domini in monte c. 11.

Isai. 48. 4.

Cant. 1. 9.

Origen. homil. 2. in cant.

Ecl. 33. 27.

Cant. 4. 4.

Cant. 7. 4.

Exo. 21. 5.

Genes. 3. 18.

Hebræor. 5. 8.

Bernard. de gradibus humilit.

1. Petr. 2. 21.

Ipse enim ait: Diligo ego Dominum Deum meum, diligo religiosam vitam, quam in sponsam accepi, diligo filios, merita scilicet, ex tam pulchra sposa susceptos. Malo in perpetuum seruus Christi esse, quam liber seculi. Qui ita locutus fuerit, prelati est offerendus, & auri eius perforanda, & quasi aperienda, ut per obedientiam maiori precepta suscipiat. Adeo namque conditioni serui adiuncta est seruiendi & obediendi obligatio, ut qui hanc non habuerit, seruus esse non possit. Quae obligatio ad opus procedens, nos sanctos facit, & ad eum finem quem quaerimus, scilicet, ad vitam innocentiam, perducet. In cuius signum post restitutam prosperitatem sancto Iobo [venerunt ad eum amici eius, & obtulerunt ei singuli ouem unam, & in aurem auream unam.] In oue accipere innocentiam, in aure obedienciam. Quid itaque erit viro isti ouem, & in aurem offerre, nisi obedienciam, & innocentiam sorores esse, patefacere? Istudque esse mysterium huius loci Gregorius autumat, qui & optime exponit, quare in auri aurea sit, & quare una ouis tantum & una inauris ab unoquoque amicorum offeratur. Eius verba sunt. Notandum verò est, quod hoc loco cum in aure ouis, cum oue inauris offertur: quia nimirum innocuis mentibus ornamentum semper obedienciam iungitur, Domino testante, qui ait: Oves meae vocem meam audiunt, & ego agnosco eas, & sequuntur me.] Beato igitur Iob nemo in aurem sine oue, nemo oue sine in aure obtulit: Quia profecto redemptori suo non obedit, qui innocens non est, & innocens esse non potest qui obedire contemnit. Quia verò ipsa obediencia non serui metui, sed charitatis affectu seruanda est, non terrore poenae, sed amore iustitiae, cuncti qui ad conuiuium veniunt, auream in aurem obtulisse perhibentur, ut videlicet in ea quae exhibetur obediencia, charitas fulgeat, quae virtutes omnes quasi auri amore caetera metalla transcendat. Sed quia nulla esse innocencia, nulla esse vera obediencia in multiplicibus haereticorum diuisionibus potest, ad cognitionem fidei venientes offerant ouem, sed unam, id est tales veniant, qui in veritate Sanctae Ecclesiae innocui, obedienciamque persistant. Vnum quippe diuidi per numeros non potest: quia & hoc ipsum unum quod dicimus, numerus non est. Offerant igitur ouem, sed unam; offerant in aurem, sed unam; id est, ad sanctam Ecclesiam cum innocentia atque obediencia venientes, eam mentem deferant, quam Sectarum schismata non diuidat.] Haec ille, cuius doctrina in hoc quod de Ecclesiae unitate dicit, ad nostrum propolium contrahi potest. Ut nempe unitas haec inauris & ouis ad congregationis unionem referatur. Obediencia quippe non tantum innocentiae coniungitur, verum & ex ea unitas siue concordia congregationis exoritur. Hanc obedienciam quasi perficimus cum ei votum obediendi prelati adiungimus. Tuncque usurpamus nobis vocem capitis nostri, sic ad patrem loquentis: [sacrificium & oblationem noluit, aures autem perfecisti mihi.] Cum, inquam, cuperem, o Domine pro immensis beneficiis tuis in gratiarum actionem tibi gratas oblationes offerre; cumque viderem sacrificia & oblationes piorum operum non satis sufficere, tibi decreui me ipsum offerre, & per obedienciam votum, aures fossas, apertas, & purgatas immolare, ut semper vocem tuam audiam, & quaecumque per prelatos iusseris, sine vlla contradictione perficiam. Ab hoc igitur gradu obediencia religiosa incipit, quae nimirum hominem religiosum constituit, ut voto quis propriam voluntatem prelato subiciat, seque

Iob. 42. 21.

Greg. 31. mor. cap. 104.

Leu. 10.

Psal. 39. 7.

A ipsum totum propter Deum alteri regendam & gubernandam tradat.

Secundus Gradus Obedientiae, Votum subiectionis nuncupatum implere.

CAPVT VI.

X Hoc primo obedienciae gradu, qui religiosi nomen indignè non habet, ad secundum ascendit, ut scilicet si votum obedienciae emisit, votum impleat, & in rebus sibi preceptis obediatur. Is sine dubio aliquem prelatum habet, & quisquis ille sit, siue nobilitate praecipuus, siue ignobilitate fordidus; siue ignarus, aut scientiarum adoptione conspicuus, ius habet multa subditis praecipendi; & in his quae potest ipse mandare, debet subditus ut votum impleat, & hunc gradum obedienciae habeat, humiliter obedire. Quod si quis non obediatur, praesertim in re graui, iugum sibi à Deo impositum frangit, & contra id quod debet, inius sui esse contendit. Cum Samuel iubente Domino unxisset Saulem in regem, [dixerunt filij Belial: Num saluare nos poterit iste? & despexerunt eum.] Sic non sunt religiosi merito & vita, sed filij Diaboli, qui prelatum rite electum non audiunt, & illi parere contemnant. Ille eos saluare poterat, & salutaribus praecipis instituire, & in caelum dirigere. Quia verò illi non se subiciunt, in his ad quae tenebantur, salutem, si in malo perseuerauerint, nequaquam consequuntur.

B

C

D

E

Horum merita poenam Salomon pulchra circumlocutione describit. Oculum, ait, qui subannat patrem, & qui despiciat partum matris suae, suffodiant eum corui de torrentibus, & comedant eum filij aquila. Quisnam subannat patrem suum? Qui turgidus superbia non obedit prelato suo? & quis despiciat partum, id est laborè in pariendo siue parturitionem matris suae? Qui ut suae voluntati satisfaciat, non obediendo, disciplinam religiosam subuertit. Hic dignus est qui in crucem agatur, immo qui in aeterna supplicia destinetur, ubi demones peccati nigredine cornu, & rapacitate aquilis similes, oculos eius effodiant, ut solem iustitiae non videant, & omnia eius bona carnibus similia disperant. An non fur, si rem magni valoris surripiat, legibus ita statutibus, in crucem agitur, siue furca suspenditur? Sed fur est, & rei magni valoris, scilicet voluntatis Deo consecratae usurpator, qui prelati non obedit. Ideoque Bonauentura ait: Te prelato dedisti propter Dominum, & propter regnum caelorum, & iam non es tuus, sed eius, cui te vendidisti, & ideo nihil tibi licet agere de te sine eius voluntate. Ipse enim est Dominus voluntatis tuae, & contentatio rei alienae inuito domino, furtum est, furtum caelo non appropiat. Omnibus fidelibus praecipitur ut maioribus obediatur: & Petrus, ait: Serui subditi estote in omni timore domino non tantum bonis & modestis, sed etiam dyscolis. Si verò isti poenam subeunt, si ab obediencia se subtrahant, quanto maiori poena erunt digni religiosi, qui non tantum communi obligatione, sed etiam speciali voto obedire tenentur? Praecipit Saul ne quis aliquid gustaret usque ad vesperam quousque vlcisceretur de inimicis suis. & praecipit insipienter, ut Iosephus, & Theodoricus putant, & septuaginta

Greg. 10. 27.

Primer. 30. 17.

Bonauent. tract. de inferiori homine c. 2.

1. Petr. 2. 18.

Ios. 2. 11. Theod. 31. m. 1. Reg.

